

Heroicarvm Et Ecclesiasticarvm Quaestionvm Libri VI.

Sex libris prioribus universa Regalium, Iurisdictionis Ecclesiasticorum
Temporalis Et Constantinianae Donationis ratio discuritur ... contra
profanas & vanas cuiusdam Bodini novitates

De Satvrnino Permvttationis Beneficialis (Etiam Triangvlaris) - iure
Commentarius ad omnes Pontificum Constitutiones hûc pertinentes;
contra sceleratas & impias Ecclesasticorum beneficiorum mundinationes &
heriditarias quasi successiones

Epo, Boetius

Duaci, M.D.LXXXIIX.

97 Cur Pontifex beneficia in fauorem resignata non possit simpliciter
acceptare & alteri cuilibet conferre, Episcopus autem possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61721)

riculo sint adstricti, nec ordinum sic suscepto-
rum permittatur executio sed ab iis omnino
suspensi sint, iuxta constitutionem Pauli ve-
neti Papæ secundi quæ incipit *cum de restabile*
de simonia in Extrauag. commun. (quod po-
stremum de simonia ius est in hæc iuris Ponti-
ficij volumina relatum) tamen suis beneficiis
absque simonia quæsitis non excidunt simo-
niaci ipso quidem iure, sed propter simoniam
postea commissam iis meritò priuandi sunt.
quod quidem simoniæ castigandæ ius vniuer-
sum nouissimo simul Concilij Tridentini iu-
re sess. 21. c. Reformat. 1. & sess. 24. capp. Re-
format. 14. & 18. cum cæteris omnibus hu-
iusce vitij pœnis confirmatum fuit.

Illud fortasse quis ad extremum non imme-
ritò miretur, cur, si Episcopus, resignationi-
bus in fauorem factis non obstantibus, bene-
ficium sic resignatum nihilominus alteri cui-
libet liberè conferre possit postquam resigna-
tionem simpliciter acceptauit (nec enim ali-
ter acceptare potest vti dictum fuit) ipse ta-
men Summus Pontifex beneficium sic apud
se resignatum, cum clausula scilicet *nec ali-*
ter nec aliàs nec alio modo, non possit alte-
ri conferre, nec etiam purè vel simpliciter
acceptare talem resignationem: quid enim
prima facie vel absurdius vel incredibilius,
quàm Episcopo licere quod Summo Ponti-
fici non liceat? quem scrupulum non occur-
rille nostris interpretibus equidem submi-
ror. Discriminis autem ratio satis est euidentis

d v & ro.

97
Cur Pōtifex
beneficia in
fauorem resi-
gnata non
possit simpli-
citer accepta-
re & alteri
cui libet con-
ferre, Epis-
copus autem
possit.

& rotunda, nimirum hæc; quia resignatio illa conditionalis vel in fauorem quæ fit corâ summo Pontifice, non habet in sese conditionem turpem; cùm Pontifex acceptando resignationem, purget eadem opera vitium omne seu simoniæ seu si quod sit aliud iure dumtaxat humano inductum. Tale autem quid est simonia de qua quidem laboratur hic; tale similiter & successionis illa species; tale denique frustratio collatoris ordinarij, cùm Pontifex vt ordinarius omnium plenam immò plenissimam de beneficiis omnibus pro suo arbitratu disponendi habeat potestatem. c. 2. in princ. de prebend. lib. 6. quo fit vt vitio purgato, si conditio non extiterit, id est si beneficiû illud à Pontifice non conferatur illi in cuius fauorem resignatio fiebat, resignatio re vera sit irrita seu nulla (quemadmodum contractus omnis conditionalis non eueniente conditione deficit & est nullus) & per consequens penes resignantem remaneat hoc beneficium. resignatio verò conditionalis vel in fauorem quæ fit coram Episcopo, conditionem habet omninò turpem, Episcopo videlicet vitium hoc vel turpitudinem hanc purgare nequeunte; quo ceterum fit vt reiecta conditione hac turpi resignatio relinquatur maneatque pura. Replicabis forte, Pontificem quoque conditionem illam potest reicere renunciationemque purè seu simpliciter acceptare, respondemus, à Pontifice conditionem illam reici non posse nisi resignationem totam repudiet, cùm turpis eo loco non

non fit ea conditio; quapropter vel resignantis manebit hoc beneficium, vel illi soli in cuius fauorem resignabatur à Pontifice conferetur. Igitur discrimen hoc inter Pontificem & Episcopos quoad hanc rem, non arguit maiorem in Episcopis quàm in Pontifice potestatem, sed ostendit conditionis turpis & non turpis diuersitatē. quinimò maior hinc elucet Pontificis potestas, vt qui vitia talia purgare possit cum tamen Episcopus ea purgare non possit. Sic autem sese rem habere, Pontificem nempe non posse alteri conferre quàm pro quo fit resignatio, præter viam quàm dixi modò rationem, docent authores cum plures grauissimi quos hic breuitatis causa prætermitto, memoratos à Rebuffo d. parte 3. suæ praxis beneficiorum tit. de resignat. conditionali quam in fauorem vocant nu. 3. & rursus nu. 30. 31. & 32. qui est vltimus. Neque verò mirum videri cuiquã debet nos dicere nihil esse turpis conditionis in resignatione tali quæ fit in fauorem coram Pontifice; quia Põtifex tanquam Summus Pastor & pater spiritualis aditur à quibuslibet pro salubri remedio quod in aliorum vltorum potestate non est: quale quidem remedium tum quærere tum petere non magis potest esse turpe quàm est vel pro morbis curandis medicum vel pro peccatorum remediis accedere confessarium legitimum & non alios qui potestate soluendi carent.

Sed hæc de resignationibus in fauorem dicta sint hæcenus, non importunè, nisi fallor, neque

neque prorsus extra propositū; quando beneficiorum permutationibus commodè fieri nequeuntibus, ad hoc remedium veniri plerumque solet. Sequitur vt ad ipsas beneficiorum permutationes reuersi disputemus de beneficiorum permutandorū inæqualitate pecuniis pensanda, sitne videlicet in ea pensatione labes aliqua simoniaca; quod alterū erat quæstionis genus inter posteriores capituli præcedentis clausulas hūc reiectum. Ne quis autem vel hallucinetur vel erret in quæstionis propositæ sententia, nō queritur hic de ipsamet permutatione quæ fiat auctoritate propria (quam permutationem simoniacam esse iam docuimus etiam si pensatio nulla pecuniaria interueniret) sed an ita per superiorem possit approbari permutatio vt certa pecuniæ summa numeretur pro pensanda fructuū ex iisdem beneficiis permutandis prouenientium inæqualitate. Scribit in summa sua de casibus conscientiæ verb. simonia. nu. 6. Angelus Clauasius, id simoniacum nō esse si modò pecunia detur in pensationem prouentuum merè temporalium, sed secus esse si pecunia detur pro pensatione iurium spiritualium, puta (inquit) si beneficium auctoritates habeat maiores, ita enim loquitur; allegato in id ipsomet Panormitano, quæ sententiam satis copiosè tum prosequitur tum sequitur acutissimus alioquin ille Caietanus in suis Commētariis ad Summam D. Thomæ. 2. 2. quæst. 100. art. 4. rationibus aliquot simul allatis. Allegat quoque pro hac sententia Co-

98
An pecuniis
pensari possit
beneficiorum
permutandorum
inæqualitas,
absque
labes Simo-
niaca.